

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

RPZ-411/1/06/JK

Poznań, dnia 25 kwietnia 2007 r.

DECYZJA nr RPZ 26/2007

Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r., Nr 244, poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w *sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. Nr 18 z 2002 r., poz. 172 z późn. zm.) w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50, poz. 331),

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

umarza się postępowanie antymonopolowe wszczęte na wniosek Chemical Worldwide Business Spółka z o.o. z siedzibą w Słupcy w związku z podejrzeniem stosowania przez Konimpex Spółkę z o.o. z siedzibą w Koninie praktyk ograniczających konkurencję określonych w art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na krajowym rynku sprzedaży sadzy technicznej poprzez:

- oferowanie nabywcom cen niższych od kosztów zakupu w celu eliminacji konkurencji w zakresie dostaw niektórych rodzajów sadzy,
- narzucanie nabywcom innych rodzajów sadzy cen nadmiernie wygórowanych.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 7.12.2005r., uzupełnionym pismem z 21.02.2006r. Chemical Worldwide Business Spółka z o.o. z siedzibą w Słupcy (dalej: CWB) wystąpiła o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Spółce z o.o. Konimpex z siedzibą w Koninie (dalej: Konimpex), której zarzuciła nadużywanie pozycji dominującej na rynku sadzy technicznej w Polsce. W ocenie CWB, Konimpex oferuje swoim klientom towary po cenach rażąco zaniżonych w celu pozostania jedynym dostawcą lub nadmiernie wygórowanych, gdy posiada wyłączność na dany rodzaj sadzy, a także stosuje inne praktyki ograniczające konkurencję, opisane w art. 8 ust. 2 pkt 2, 3, 5 i 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

Z uwagi na fakt, że wniosek CWB w zakresie zarzutu naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 2, 3, 5 i 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* nie odpowiadał wymogom określonym w art. 84 ust. 2 tej ustawy i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie, postanowieniem nr RPZ 3/2006 z dnia 27.03.2006r., Prezes Urzędu Ochrony konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) odmówił wszczęcia postępowania antymonopolowego w sprawie nadużywania przez Konimpex pozycji dominującej na krajowym rynku sprzedaży sadzy technicznej polegającego na:

- ograniczaniu zbytu sadzy technicznej ze szkodą dla kontrahentów i konsumentów,
- stosowaniu w podobnych umowach z osobami trzecimi niejednolitych warunków, stwarzających zróżnicowane warunki konkurencji,
- przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na rynku sadzy technicznej w Polsce,
- podziale rynku według kryteriów podmiotowych
tj. praktyk ograniczających konkurencję wskazanych w art. 8 ust. 2 pkt 2, 3, 5 i 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

Postanowieniem z dnia 22.02.2006r. wszczęto postępowanie wyjaśniające określone w art. 43 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*. Celem tego postępowania było przeprowadzenie badań rynku sadzy technicznej w Polsce, w tym określenie jego struktury i stopnia koncentracji. W oparciu o materiały zgromadzone w postępowaniu sporządzony został raport z badania krajowego rynku sadzy technicznej, który postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2007r. został zaliczony w poczet dowodów w postępowaniu antymonopolowym.

W oparciu o wstępną analizę materiałów zgromadzonych w w/w postępowaniu wyjaśniającym, postanowieniem z dnia 27.03.2006r. wszczęto postępowanie antymonopolowe, w związku z podejrzeniem nadużywania przez Konimpex pozycji dominującej na krajowym rynku sprzedaży sadzy technicznej polegającego na:

- oferowaniu nabywcom cen niższych od kosztów zakupu w celu eliminacji konkurencji w zakresie dostaw niektórych rodzajów sadzy,
 - narzucaniu nabywcom innych rodzajów sadzy cen nadmiernie wygórowanych,
- co mogło stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

W odpowiedzi na postawione zarzuty Konimpex podniósł, że ani on, a ani żaden inny dealer sadzy technicznej nie osiąga pozycji dominującej na krajowym rynku jej sprzedaży, co wynika między innymi ze struktury i zróżnicowania rynku odbiorców sadzy technicznej w Polsce. Według Konimpex „firmy oponiarskie w Polsce (konsumentów około 70% dostaw sadzy) z zasady dywersyfikują dostawy strategicznych surowców, a takim jest dla nich również sadza.” W ocenie Konimpex również producenci mieszanek gumowych i producenci pasów transmisyjnych nie mają stałych dostawców. W toku całego postępowania Konimpex podkreślał również, że celem wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego było uzyskanie przez CWB (konkurenta Konimpexu na rynku właściwym) jak największej ilości informacji o funkcjonowaniu i strukturze rynku sadzy w Polsce i tym samym poprawienie swojej pozycji na nim, a także podważenie zaufania kontrahentów do rzetelności kupieckiej Konimpexu.

W związku z powyższym, Konimpex wniósł o umorzenie postępowania w sprawie.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Według szacunków Instytutu Przemysłu Gumowego zapotrzebowanie przemysłu krajowego na sadze wynosi co najmniej 120 tysięcy ton rocznie, przy czym nie można wykluczyć, że może to być nawet 150 tysięcy ton. Według szacunków krajowi producenci zapewniają około 25% całkowitego zapotrzebowania na sadze techniczne w Polsce. Reszta zapotrzebowania jest zaspakajana importem, w którym największy udział ma import z kierunków wschodnich - z Rosji i z Ukrainy oraz z krajów Unii Europejskiej. Poniższa tabela przedstawia wielkość importu sadz do Polski.

Tabela 1: Import sadz do Polski

Lata	Kraj pochodzenia	Wielkość importu w tonach	Wartość importu w tys. Zł	Średnie ceny (3:2)
	1	2	3	4
2003	Łącznie	102 985	191 094,5	Średnia 1,86
	Rosja	59 533	80 264,8	1,35
	Ukraina	8 423	12 359,1	1,47
	Szwecja	7 594	16 646,9	2,19
	Węgry	2 241	5 055,1	2,26
	Czechy	14 520	38 142,7	2,63
	Holandia	3 226	8 668,1	2,69
	Niemcy	3 558	11 796,6	3,32
	Francja	1 118	6 079,5	5,44
2004	Łącznie	111 609	211 707,7	Średnia 1,90
	Rosja	69 074	105 734,5	1,53
	Ukraina	10 188	15 646,6	1,54
	Szwecja	13 587	29 650,2	2,18
	Czechy	10 799	28 809,4	2,67
	Niemcy	2 919	11 813,7	4,05
2005 I – VI	Łącznie	59 222	107 440,2	Średnia 1,81
	Rosja	37 695	54 509,2	1,45
	Szwecja	4 548	9 151,3	2,01
	Czechy	8 544	19 743,4	2,31
	Niemcy	1 680	6 546,0	3,90

Źródło: GUS

W ujęciu ilościowym największy udział w globalnej wielkości importu sadz do Polski stanowi import z kierunku wschodniego (Rosja i Ukraina łącznie) stanowiący odpowiednio w 2003r. 66%, w 2004r. 71%, i w I półroczu 2005r. 64% całości importu sadz do Polski.

Bezpośredni import sadz prowadzą tylko nieliczne, ale największe pod względem zużycia sadz przedsiębiorstwa. Sytuacja taka dotyczy: Michelin Olsztyn, T.C. Dębica a także Stomil Sanok. Jednak także w przypadku tych firm, niektóre gatunki sadz, pochodzące spoza Unii Europejskiej (Rosja, Ukraina, USA, Kanada) sprowadzane są bądź wyłącznie, bądź w znacznym udziale przez polskich hurtowników. Stałe kontakty handlowe z rynkiem polskim utrzymuje również grupa dealerów zagranicznych.

Na rynku krajowym działa co najmniej kilkunastu importerów/dystrybutorów sadzy technicznej, mających siedziby w Polsce i tu zarejestrowanych. Listę dostawców sadz na rynek Polski – polskich dystrybutorów i firm zagranicznych zaopatrujących polski przemysł w 2005 r. – ustalonych w przeprowadzonym badaniu rynku, a także ich odbiorców przedstawia tabela nr 2 [tajemnica przedsiębiorstwa – pkt 1 załącznika do decyzji].

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Dla stwierdzenia praktyk określonych w art. 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* muszą zostać spełnione łącznie następujące przesłanki:

1. naruszenie interesu publicznoprawnego,
2. posiadanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku właściwym,
3. nadużywanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku.

W niniejszej sprawie okolicznością sporną były udziały oraz pozycja jaką posiada Konimpex na rynku właściwym.

Zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, przez pojęcie rynku właściwego rozumie się rynek towarów, które ze względu na przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Na rynek właściwy składa się rynek produktowy oraz rynek geograficzny.

Z kolei art. 4 pkt 9 w/w ustawy określa pozycję dominującą jako pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%.

Konimpex postawiono zarzut nadużywania pozycji dominującej na krajowym rynku sprzedaży sadzy technicznej i w takim zakresie wszczęte zostało niniejsze postępowanie. W oparciu o wyniki badania rynku sadzy technicznej w Polsce, Prezes Urzędu uznał jednak, że wobec tego, iż rynkiem właściwym w przedmiotowej sprawie nie może być uznany rynek krajowy, zasadne jest szersze określenie granic rynku geograficznego oraz doprecyzowanie ujęcia rynku produktowego w sprawie oraz ustalenie, czy na tak określonym rynku właściwym KP posiada pozycję dominującą.

Ustalono, że rynkiem produktowym jest rynek zaopatrywania odbiorców przemysłowych w sadze techniczne. Rynek ten obejmuje zarówno zbyty sadz produkowanych w Polsce, jak i ich import. Ze względu na specyfikę odbiorców sadz (przemysł gumowy, w tym oponiarski, przemysł farb i lakierów, przemysł papierniczy i poligraficzny) uczestnikami tego rynku po stronie podaży są albo bezpośrednio producenci albo hurtownie (dystrybutorzy), mający główne źródła zaopatrzenia za granicą Polski. Sadze techniczne nie są przedmiotem obrotu detalicznego.

Dokonując ustaleń dotyczących rynku produktowego, Prezes Urzędu dokonał analizy substytucyjności poszczególnych rodzajów sadzy.

Sadze techniczne powstają w procesie rozkładu termicznego, ewentualnie termiczno – utleniającego z takich surowców jak: ropa naftowa, gaz ziemny, pochodne smoły węglowej. Częstki sadz zbudowane są z elementów mikrokryształicznych wypełnionych atomami węgla. Wielkość mikrokryształitów jest różna dla różnych typów sadz, a także w obrębie pojedynczej cząstki sadzy. Głównym składnikiem sadzy jest węgiel, obok którego mogą występować inne

pierwiastki. Trzy podstawowe parametry charakteryzujące sadze, a mianowicie: morfologia, wielkość cząstki sadzy oraz powierzchnia właściwa determinują własności użytkowe sadzy takie jak własności kolorystyczne, aktywność, przewodnictwo, absorpcja oleju czy ftalanu dwubutylu.

Ponad 90% produkcji światowej sadzy zużywa przemysł gumowy, z czego ok. 75% zużywane jest do produkcji opon samochodowych jako napełniacze. Rola napełniaczy polega przede wszystkim na nadawaniu mieszankom gumowym lepszych własności przerobowych, a zwulkanizowanej gumie odpowiednich własności fizycznych, takich jak zwiększenie odporności na rozciąganie czy ścieranie. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż napełniacze obniżają ceny wyrobów gumowych.

Napełniacze zwiększające wytrzymałość gumy są nazywane napełniaczami wzmacniającymi lub aktywnymi, natomiast te, które wywierają nieznaczny wpływ na wytrzymałość wulkanizatorów – nieaktywnymi lub biernymi.

Okolo 5% produkowanych sadz stanowią formy pigmentowe wykorzystywane w przemyśle farb i lakierów – do otrzymywania czarnych i szarych farb i lakierów, niuansowania innych kolorów oraz w poligrafii – przy pigmentacji czarnych farb drukarskich.

Niewielkie ilości sadz zużywa przemysł elektryczny do produkcji elektrod i ogniw suchych, przemysł tworzyw i włókien sztucznych – barwienie na kolor czarny i szary, niuansowanie, nadawanie własności antystatycznych i przewodzących tworzyw, jako UV absorber w poliolefinach a także przemysł papierniczy i artykułów biurowych – barwienie papierów, otrzymywanie tzw. papierów ochronnych, produkcja materiałów biurowych (kalek, ołówków, itp.)

Rozwój zastosowań sadz technicznych pociągnął za sobą rozwój asortymentów oraz wzrost liczby marek handlowych produkowanych sadz. Celem umożliwienia użytkownikom dokonywania wyboru właściwego rodzaju sadzy zaistniała potrzeba ustalenia zasad ich podziału i klasyfikacji. Problem nie jest prosty, bowiem własności użytkowe sadz zależą od szeregu właściwości fizyko – chemicznych, które mogą być zmieniane w sposób ciągły, a co za tym idzie może istnieć teoretycznie nieskończenie duża ilość typów sadzy, różniących się mniej lub bardziej od siebie. Mimo, iż potrzeba klasyfikacji sadz wystąpiła już dość dawno, to do tej pory problem ten nie został w sposób zadowalający rozwiązany.

W kwestii wzajemnej zastępowalności jednych gatunków sadz innymi, poszczególni przedsiębiorcy stosujący w produkcji sadze, są w przeważającej mierze ze sobą zgodni. Generalnie zamiana sadz w procesach produkcyjnych jest problematyczna, jednak nie niemożliwa. Każda sadza posiada swoje zamienniki - inaczej oznaczone, jednak posiadające bardziej lub mniej zbliżone właściwości. Część przedsiębiorców posiada opracowane alternatywne receptury, które umożliwiają im stosowanie różnych surowców sadzowych pochodzących z różnych źródeł.

W odniesieniu do ewentualnych niesadzowych produktów substytucyjnych wobec sadz wykorzystywanych w przemyśle gumowym, nie ma jednoznacznie technologicznie produktów zastępujących sadze techniczne. Najważniejszym jest krzemionka strącana, która ze względu na bardzo wysoką polarność i znacznie wyższą cenę nie może być traktowana jako prosty substytut sadzy. W Polsce zużycie krzemionki strącanej w stosunku do zużycia sadzy nie przekracza 1%. Napełniacze takie, jak: kaolin i kreda mają duże znaczenie technologiczne i są znacznie tańsze od sadzy. Jednak ze względu na słaby efekt wzmacniający nie są substytutami sadzy technicznej. Stosowane są przede wszystkim do wyrobu kolorowych produktów gumowych.

W przypadku sadz pigmentowych przeznaczonych do barwienia można je zastąpić czerniami pigmentowymi opartymi na tlenkach żelaza, czernią anilinową lub niektórymi czarnymi barwnikami.

Różne gatunki sadz mają różne ceny – od około 1,5 zł/kg do kilku zł/kg. W dalszej kolejności ceny zależą od kraju pochodzenia. Sadze importowane z Europy Zachodniej są najdroższe. Krajowy producent ma ceny zbliżone do cen zachodnioeuropejskich. Najtańsze są sadze pochodzące z kierunku wschodniego. Różnica cen w zależności od kierunku pochodzenia sadz, wynika z ich jakości. Przedsiębiorcy wskazują na fakt, iż sadze rosyjskie i ukraińskie nie zawsze charakteryzują wysoka jakość, czystość i powtarzalność parametrów, co cechuje droższe sadze pochodzące z kierunków zachodnich. Sytuacja w tym zakresie ulega jednak stale poprawie, a jakość sadz z kierunków wschodnich zaczyna być coraz częściej uwierzytelniana odpowiednimi certyfikatami. Dodatkowo, ceny sadz mogą być różne w zależności od opakowania, w jakim są dostarczane (papierowe worki, big bagi, luzem w cysternach samochodowych i kolejowych), a także od formy, w jakiej są dostarczane – sadze granulowane są droższe od pylistych.

Z uwagi na powyższe, prezes Urzędu uznał, że nie istnieją podstawy do wyodrębniania kilku rynków produktowych - odrębnie dla poszczególnych rodzajów sadz technicznych.

Rynek geograficzny z kolei, w oparciu o wyniki przeprowadzonych badań, należy zdefiniować szerzej niż rynek określony w postanowieniu o wszczęcie niniejszego postępowania, a mianowicie jako rynek regionalny, szerszy niż Polska, obejmujący państwa z Polską sąsiadujące – Rosja, Ukraina, Czechy, Niemcy oraz Szwecja. Wynika to z faktu, że krajowi producenci zapewniają około 25% całkowitego zapotrzebowania na sadze techniczne w Polsce. Reszta zapotrzebowania jest zaspakajana importem, w którym największy udział ma import z kierunków wschodnich - z Rosji i z Ukrainy oraz z krajów Unii Europejskiej, przy czym w ujęciu ilościowym największy udział w globalnej wielkości importu sadz do Polski stanowi import z kierunku wschodniego stanowiący odpowiednio w 2003r. 66%, w 2004r. 71%, i w I półroczu 2005r. 64% całości importu sadz do Polski. Ponadto, więksi polscy dystrybutorzy prowadzą działalność (reeksport) na tych rynkach (głównie Niemiec). Pozostałe źródła importu sadz do Polski (Francja, Holandia, Węgry, USA, Kanada, Chiny), ze względu na zwiększone koszty transportu, są mniej opłacalne i import z tych państw do Polski jest stosunkowo niewielki. W związku z powyższym przyjęto szersze granice rynku właściwego w sprawie.

W niniejszym postępowaniu nie ustalano udziałów i pozycji uczestników rynku na geograficznym rynku właściwym. Wobec pierwotnego założenia, że rynkiem geograficznie właściwym będzie rynek krajowy oszacowano udziały firm dystrybucyjnych na rynku polskim. Stwierdziwszy, że krajowy rynek zaopatrzenia przemysłu w sadze jest rynkiem cechującym się znacznym stopniem konkurencji, a żaden z jego uczestników nie zbliża się nawet do udziału będącego podstawą domniemania posiadania pozycji dominującej, zaniechano ustalania wielkości obrotów (pojemności rynku) na całym rynku właściwym geograficznie (Polska + kraje z Polską sąsiadujące) a także udziałów w nim polskich dystrybutorów.

Przyjąwszy, że wielkość zapotrzebowania polskiego przemysłu na sadze techniczne w 2005 roku wynosiła 120 tys. ton wyliczono udział w rynku krajowym dystrybutorów sadz mających siedzibę w Polsce. Dane te przedstawiono w tabeli nr 3 [tajemnica przedsiębiorstwa – pkt 2 załącznika do decyzji].

Analiza powyższej tabeli wskazuje, że krajowi producenci i dystrybutorzy zaspokajają około 55% potrzeb polskiego przemysłu. Potwierdza to wcześniej sformułowaną tezę, że odbiorcy sadzy technicznej w Polsce, zwłaszcza najwięksi producenci z sektora wyrobów gumowych, zaopatrują się bądź bezpośrednio u producentów zagranicznych, bądź za pośrednictwem zagranicznych firm handlowych obecnych na polskim rynku. Zaznaczyć trzeba, że udziały wyżej wymienionych firm w rynku właściwym, jak już wcześniej wskazywano, są wielokrotnie mniejsze.

Z uwagi na powyższe brak jest podstaw do przypisania Konimpex posiadania pozycji dominującej na tak określonym rynku właściwym.

Wobec powyższego bezcelowa stała się analiza pozostałych przesłanek koniecznych dla stwierdzenia stosowania praktyki ograniczającej konkurencję przez Konimpex, a podstawą rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie stał się przepis art. 105 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji państwowej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe. Okoliczności stanowiące podstawę do umorzenia postępowania mogą pojawić się zarówno przed wszczęciem postępowania, jak i w jego trakcie. Przepis art. 105 § 1 k.p.a. ma zatem zastosowanie także wówczas, gdy przesłanka czyniąca postępowanie bezprzedmiotowym istniała już w chwili jego wszczęcia, ale stała się organowi znana dopiero w toku postępowania administracyjnego.

Umorzenie postępowania nie jest zależne ani od woli organu administracji, ani, tym bardziej, pozostawione do uznania organu - organ ten jest zobowiązany do umorzenia postępowania w przypadku stwierdzenia jego bezprzedmiotowości.

Biorąc pod uwagę okoliczność, iż na ustalonym rynku właściwym, którym w niniejszej sprawie, z powodów wyżej opisanych, nie jest rynek krajowy lecz rynek regionalny, szerszy niż Polska, obejmujący także państwa z Polską sąsiadujące, Konimpex nie zajmuje pozycji dominującej, a tym samym nie jest spełniona podstawowa przesłanka pozwalająca na stwierdzenie stosowania przez niego praktyk ograniczających konkurencję, postępowanie w niniejszej sprawie uznać należy za bezprzedmiotowe. Posiadanie pozycji dominującej na prawidłowo określonym rynku właściwym, do którego to określenia doszło w przedmiotowej sprawie dopiero po wszczęciu niniejszego postępowania, jest bowiem warunkiem wstępnym, a zarazem koniecznym dla prowadzenia postępowania antymonopolowego pod kątem stwierdzenia stosowania praktyk ograniczających konkurencję (wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 17 lipca 2002r., sygn. akt XVII Ama 103/2001, Wokanda 2004/2 str. 51, wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 kwietnia 2006r., sygn. akt XVII Ama 89/05, niepubl.). Przesłanka umorzenia postępowania istniała w niniejszej sprawie przed wszczęciem postępowania antymonopolowego i została w nim ujawniona.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Poznaniu
Edward Stawicki

Otrzymują:

- Chemical Worldwide Business Spółka z o.o.
ul. Poznańska 41, 62-400 Słupca
- Ryszard Bednarowski – *pełnomocnik Konimpex Spółka z o.o.*
Kancelaria Radców Prawnych M.R.Bednarowscy s.c.
Sompolinek 13, 62-610 Sompolno